

[Lykketoft]

ke forud for sin udformning af kartoffelpakken har taget en egentlig forhandling med skattereformpartierne for at undgå konflikt med skattereformen og undgå, at svagheder i selve reformen, som i sig selv måske var acceptable og af mindre betydning, nu bliver til groteske huller ved, at man netop overbelaster de konstruktioner, vi har lavet i skattereformen, ved at lægge renteaftgiften oveni.

Som jeg sagde indledningsvis, har Socialdemokratiet netop udtrykt sin store interesse for at være med til at finde acceptable indgreb over for det lånefinansierede forbrug. Vi mener, at det bedst kunne ske ved en direkte indsats over for pengeinstitutterne, over for nye grå, realkreditgivende virksomheder, enten ved rationering eller afgiftsbelægning eller en kombination heraf, når der var tale om nye lån. Det havde i hvert fald undgået sammenstød med skattereformen, og, hvad der er en vigtig pointe, som statsministeren åbenbart havde overset i går: det ville ikke have medført væsentligt andre eller væsentligt mere besværlige sondringer eller kontrolprocedurer end dem, regeringen nu skaber med de to lovforslag om renteaftgift og om stempelafgiftsændringer.

I stedet for at forhandle hævder regeringen spidsfindigt, at renteaftgiften er en ny punktaftgift, der ikke har noget med skattereformen at gøre. Det synes jeg er et interessant synspunkt, for hvis det synspunkt godkendes, så betyder det, at ethvert indgreb, der afholder sig fra paragrafrettelser i selve skattereformlovene, er uden for aftalen, også uanset hvor meget de antaster reformens fordelingsvirkninger, også uanset hvor meget de antaster de praktiske forudsætninger for aftalens gennemførelse.

Man skulle tro, at det var en meget farlig konklusion netop for den borgerlige regering og de partier, der deltager i den. Det kan jo få vidtrækkende konsekvenser, ikke mindst med en anden regering og et andet flertal i det her Ting. Men vi kan juridisk naturligvis ikke forhindre regeringen og de radikale i mod vort råd at lave denne meget snævre fortolkning af, hvad der er skattereformens rækkevidde.

Hvad vi derimod kan forestille os tanke-mæssigt, er det årelange raseri og hysteri og postyr, der ville være blevet udløst hos de borgerlige partier og i den borgerlige presse, hvis det var en socialdemokratisk regering,

der et halvt år efter, at man havde lavet en skattereform med en borgerlig opposition, havde fremsat et lovforslag om at beskære rentefradraget for visse lån fra 50 til 30 pct. Man ville have skreget: forligsbrud! Forligsbrud! Forligsbrud! Forligsbrud! Det synes jeg er interessant.

Hvis jeg skal vende mig til de konkrete kritikpunkter, vi har vedrørende det forslag, der er fremsat, vil jeg fastslå, at vi må fralægge os ethvert medansvar for det administrative kaos, man er ved at lave for en ellers velforberedt indkomstskattereform.

Vi mener, forslaget vil ramme tilfældigt, også helt tilfældigt i sine grænsedragninger, som skatteministeren så ofte har sagt: de umulige grænsedragninger mellem erhvervs-lån og privatlån, mellem lån til bolig og lån til andet forbrug.

Vi finder det helt uacceptabelt, at de erhvervsdrivende skal slippe så let i forhold til lønmodtagerne.

Vi finder det besynderligt, hvordan man drager grænsen mellem de gamle og de nye lån. Hvad er f.eks. begrundelsen for, når man nu vil undtage boliglån, at man siger, at det skal være lån, der har en vis løbetid, optaget før 7. oktober 1986, og så skal de være fuldt ud sikret med ejerpant i boligen? Hvad er det, der gør et lån af fuldstændig samme karakter på fuldstændig samme realkreditliggende vilkår i det samme pengeinstitut, men sikret med et sælgerpantebrev i den ejendom, man har haft tidligere, mere odiøst end et lån, der er sikret med et ejerpant? Det er endnu et eksempel på en fuldstændig vilkårlighed i den måde, man afgrænser på.

Hvad er det, der gør, at de, der har haft lån til køb af andelsboliger, de, der har lånt penge til betaling af indskud eller istandsættelse af en lejebolig, skal rammes, medens de, der har sikret sig ved en bestemt pantsætning af nogle udgifter til en ejerbolig, ikke skal rammes?

Og hvordan har man i grunden forestillet sig, at det her skal administreres? Hvad er det for en grad af oplysningspligt fra pengeinstitutternes side, man vil have for at sikre sig, at man ved, hvornår lånene er optaget? Hvad løbetiden er? Hvad er det i øvrigt for en løbetid? Er det den, det kunne se ud til at være den 7. oktober? Eller var det den, der var fastsat oprindeligt, da lånet blev aftalt, og som kan have forskubbet sig?